

IMPLICAREA CONSILIULUI DE SECURITATE AL ONU ÎN SOLUȚIONAREA DIFERENDELOR INTERNAȚIONALE

INVOLVEMENT OF THE UN SECURITY COUNCIL IN THE RESOLUTION OF INTERNATIONAL DISPUTES

*Locotenent doctorand Ana-Maria ISPAS**

Rezumat: Prin înființarea Organizației Națiunilor Unite (ONU) nu au putut fi eliminate toate conflictele pe plan internațional și nici nu s-a putut garanta securitatea colectivă sau respectarea principiului de nerecurgere la utilizarea forței. Însă, organizația contribuie la îndeplinirea acestor scopuri prin intermediul cooperării dintre statele membre și implicării organelor sale în rezolvarea diferendelor.

Consiliului de Securitate îi revine principala responsabilitate pentru menținerea păcii și securității internaționale, fiind singurul organ care analizează oportunitatea intervenției sale și stabilește metodele de acțiune în cazul unui conflict, metode care pot fi considerate incompatibile cu realitatea din actualul mediu al relațiilor internaționale.

Cuvinte cheie: Organizația Națiunilor Unite, Consiliul de Securitate, veto, conflict, drept la autoapărare, securitate.

Abstract: The establishment of the UN could not eliminate all international conflicts, nor could it guarantee collective security or respect for the principle of non-use of force. However, the organization contributes to the fulfillment of these goals through cooperation between member states and the involvement of its bodies in resolving disputes.

The Security Council has the main responsibility for maintaining international peace and security, being the only body that analyzes the appropriateness of its intervention and establishes the methods of action in the event of a conflict, methods that can be considered incompatible with the reality of the current environment of international relations.

Keywords: United Nations, Security Council, veto, conflict, right to self-defense, security.

* Universitatea Națională de Apărare „CAROL I”, Școala Doctorală, ion.anamaria9103@gmail.com.

Introducere

Convenția Ligii Națiunilor, semnată în anul 1924, menționează indirect existența organizațiilor internaționale în art. 23, care sugerează crearea unor organizații internaționale specializate, pentru promovarea cooperării internaționale¹.

Recunoașterea acestei organizații la nivel mondial se deduce din preambulul Cartei Națiunilor Unite, unde se precizează că „*Guvernele, au stabilit o organizație internațională care va fi cunoscută sub denumirea de Națiunile Unite*”.

Organizația Națiunilor Unite are ca principal scop menținerea păcii, a securității internaționale, promovarea cooperării economice, sociale, culturale și a respectării drepturilor omului. Niciuna dintre organizațiile internaționale nu are o competență la fel de extinsă ca cea a ONU. Aceasta reiese din art. 55 al Cartei, care conferă dreptul ONU de a autoriza acțiunile statelor membre în aceste domenii, în cooperare cu instituțiile sale.

Însă, atribuțiile sale sunt limitate în ceea ce privește posibilitatea de a interveni în „*problemele care aparțin esențial competenței interne a unui stat*”, potrivit art. 2 pct.7 din Cartă, cu excepția celor care se referă la pacea și securitatea internațională, în special la competențele Consiliului de Securitate în materie de diferende sau de situații internaționale care sunt supuse analizării acestuia.

Se consideră că, *sistemul Națiunilor Unite* are o triplă competență: de a elabora documentele ce reglementează drepturile și libertățile fundamentale ale omului, de a stabili modalități de promovare și respectare a normelor juridice prevăzute în acest domeniu, precum și de a lua măsuri în cazul în care intervine încălcarea flagrantă a drepturilor omului.² În acest sens, au fost create mecanisme specifice, organe care au ca principal obiect de activitate îndeplinirea scopurilor pentru care ONU a fost înființată³.

¹The Covenant of the League of Nations, 1924, disponibil la https://avalon.law.yale.edu/20th_century/leagcov.asp, art.23, accesat la 19.02.2023.

² Ionel Cloșcă, Ion Suceavă, *Tratat de drepturile omului*, Editura Europa Nova, București 1995, p. 406.

³ Gheorghe Minculete, Daniela Răpan, „Approaches on Current Risks and Threats to the International Security Environment”, *Science and Military* (Vol. 7) 2012, nr. 2, p. 14.

Astfel, *Consiliul de Securitate al ONU* este organul cu rol politic și decizional în toate problemele importante care vizează Organizația și căruia îi aparține principala competență în menținerea păcii și a securității internaționale. Obiectivul său general este prevăzut la art. 24 din Carta ONU, iar potrivit acestuia el acționează în numele tuturor statelor membre ONU.

Atribuțiile Consiliului de Securitate în soluționarea conflictelor internaționale

Exercitarea atribuțiilor sale se realizează în baza prevederilor Capitolului VI (Rezolvarea pașnică a diferendelor), Capitolului VII (Acțiunea în caz de amenințări împotriva păcii, de încălcări ale păcii și acte de agresiune) și ale Capitolului VIII din Carta ONU (Acorduri regionale).

Pentru îndeplinirea atribuțiilor sale de *prevenire a conflictelor*, Consiliul de Securitate s-a implicat în situația din Kosovo cu privire la stabilirea statutului său juridic. În acest scop, ONU a desfășurat misiunea UNITED NATIONS MISSION IN KOSOVO (Misiunea Națiunilor Unite în Kosovo - UNMIK), inițiată în anul 1999, prin Rezoluția 1244 a Consiliului de Securitate⁴, ca urmare a declanșării conflictului dintre regiunea Kosovo și Serbia. Principalele solicitări ale Consiliului de Securitate, în baza acestei rezoluții, vizau încetarea ostilităților, retragerea trupelor militare din Kosovo, asigurarea securității zonei, astfel încât refugiații să se poată întoarce pe teritoriul lor, precum și cooperarea statelor vecine în vederea protejării și promovării drepturilor omului.

Potrivit acestei rezoluții, președintele Serbiei a solicitat Consiliului de Securitate să intervină pentru a împiedica adoptarea unei declarații unilaterale de independență a zonei, în vederea respectării integrității teritoriale a țării, prevederilor dreptului internațional, ale Cartei ONU și ale Rezoluției 1244.

În urma întrunirii Consiliului, ca urmare a autoproclamării independenței de către Kosovo în anul 2008, acesta nu a putut ajunge la niciun acord în legătură cu statutul regiunii, Rusia fiind unul dintre membrii permanenți care prezenta un interes ridicat asupra zonei de conflict. Singura

⁴ United Nations Resolution S/RES/1244 (1999), disponibil la <https://unmik.unmissions.org/united-nations-resolution-1244>, accesat la 19.02.2023.

decizie adoptată de Consiliu, în acest caz, a fost de a continua misiunea UNMIK în vederea monitorizării teritoriului pentru a evita reizbucnirea violențelor, situație care a determinat Serbia să solicite Adunării Generale sesizarea Curții Internaționale de Justiție pentru emiterea unui aviz consultativ referitor la legalitatea declarației unilaterale de independență a regiunii Kosovo.

În acest sens, Curtea a emis un aviz consultativ prin care a stabilit că declarația de independență a Kosovo nu a încălcat dreptul internațional⁵, fără a stipula expres că aceasta este legală, tocmai în ideea de a nu crea un precedent în baza căruia alte teritorii să încerce proclmarea independenței, context în care avizul a fost limitat numai la situația regiunii Kosovo.

Consiliul de securitate îndeplinește și *funcția de menținere a păcii*, în baza căreia are competența de a solicita încetarea focului și de a trimite forțe ONU pe teritoriul aflat în conflict, dar numai cu consimțământul statelor implicate.⁶

De asemenea, Consiliul îndeplinește și *atribuții de realizare a păcii*, manifestate prin contribuția sa la soluționarea diferendelor, înainte ca acestea să escaladeze spre conflicte care presupun utilizarea forței armate. În acest sens, el are dreptul de a invita părțile să-și rezolve diferendul, printr-unul din mijloacele pașnice prevăzute la art. 33 alin. (1), respectiv tratative, anchete, conciliere, arbitraj, pe cale judiciară, prin recurgerea la organizații sau acorduri regionale, iar potrivit art. 38 din Cartă, poate face recomandări la cererea tuturor părților implicate în diferend, în vederea soluționării sale pe cale amiabilă.

Deși competențele Consiliului sunt recunoscute la nivel mondial pentru soluționarea problemelor care țin de securitatea internațională, acestea sunt limitate de neînțelegerile cu caracter politic dintre membrii permanenți, determinate de exercitarea abuzivă a dreptului de veto, precum

⁵ ICJ Report, Accordance with international law of the unilateral declaration of independence in respect of Kosovo, advisory opinion of 22 July 2010, disponibil la <https://www.icj-cij.org/public/files/case-related/141/141-20100722-ADV-01-00-EN.pdf>, accesat la 19.02.2023.

⁶ Magdalena-Denisa Lungu, *Rolul organizațiilor internaționale în soluționarea pașnică a diferendelor internaționale*, Editura Universul Juridic, București, 2010, p. 213.

și de modalitatea de interpretare a dreptului la autoapărare individuală și colectivă.

Limitele competențelor Consiliului prin raportare la invocarea dreptului la autoapărare individuală și colectivă

Articolul 51 din Cartă permite oricărui stat membru ONU să reacționeze imediat, în cazul în care se produce un atac împotriva sa, în baza dreptului la autoapărare, fără să mai aștepte adoptarea unei decizii de către Consiliul de Securitate.

Astfel, libertatea statului de a acționa este limitată prin obligația sa de a aduce la cunoștința Consiliului măsurile pe care le-a adoptat, care nu vor afecta dreptul Consiliului de a întreprinde orice alte măsuri pe care le consideră necesare pentru menținerea păcii și securității internaționale.

Articolul 51 trebuie interpretat prin coroborare cu art. 2 alin. (4) din Cartă, care interzice, atât recurgerea la forță, cât și amenințarea cu forța în relațiile internaționale.

Recurgerea la forță poate fi acceptată, pe plan internațional, numai împotriva celor care au încălcat valori internaționale fundamentale, pentru protejarea tuturor membrilor comunității, nefiind permis ca dreptul la autoapărare să fie exercitat într-un mod arbitrar sau abuziv.

Conform art. 39 din Cartă, Consiliul are competența să stabilească existența sau nu a unei atingeri sau amenințări la adresa securității internaționale, însă nu trebuie să extindă nelimitat acest drept, prin catalogarea unei situații de criză existente pe teritoriul unui stat ca fiind o amenințare la adresa păcii internaționale.

Este necesar ca noțiunea *de drept la autoapărare individuală sau colectivă* să fie definită, în termeni mult mai clari, în ceea ce privește momentul în care un stat poate acționa preventiv pentru a se proteja împotriva unei încălcări a suveranității sale, ca urmare a unui atac armat iminent sau care poate fi perceput în acest mod, având în vedere că unele state și-au exercitat anticipat acest drept, cum este cazul Statele Unite ale Americii (SUA) prin intervenția militară din Afganistan și Irak.

Pentru a se evita, pe viitor, aceasta lacună legislativă, ar trebui să fie introdusă o prevedere expresă în cuprinsul Cartei care să stabilească dacă

dreptul la autoapărare poate fi invocat pe fondul declanșării unui atac anticipat, înainte ca statul agresor să fi întreprins efectiv actul de agresiune.

Dreptul la autoapărare a fost invocat și în cadrul procesului pe care Nicaragua l-a intentat Statelor Unite, la Curtea Internațională de Justiție de la Haga, în anul 1986. Pe timpul procesului au fost analizate condițiile de exercitare a acestui drept și s-a considerat că, pentru a putea fi invocat, este necesar să se aibă în vedere necesitatea și proporționalitatea atacului, atacul anticipat în scop de autoapărare al unui stat fiind justificat doar în cazul în care împotriva aceluși stat există iminența declanșării unui atac din partea altui stat.⁷

Distincția dintre un atac preventiv și unul anticipat ar trebui stipulată expres în Cartă, astfel încât statele să nu se mai poată prevala în mod abuziv de dreptul la autoapărare. Prin urmare, se poate considera că un atac este anticipat în situația în care există dovada unui plan care conține acțiuni specifice de agresiune din partea altui stat, pe când un atac preventiv este cel îndreptat împotriva unui pericol potențial, abstract, în privința căruia nu există dovezi concrete de pregătire a unui atac, putând fi catalogat ca ilegal.⁸

Dreptul de veto în actualul mediu de securitate

Consiliul de Securitate are dreptul de a angaja forțele ONU și de a acționa direct împotriva amenințărilor la adresa păcii și securității internaționale. În procesul decizional, membrii permanenți sunt învestiți cu un drept de veto prin intermediul căruia pot bloca adoptarea anumitor decizii. În privința adoptării deciziilor, el nu poate fi supus niciunui control exterior, din partea Adunării Generale sau a Curții Internaționale de Justiție.

Structura Consiliului, precum și condițiile în care poate fi exercitat dreptul de vot au fost stabilite în cadrul Conferinței de la Yalta. În ceea ce privește originea dreptului de veto și motivele instituirii sale, acestea au fost determinate de interesele politice ale celor trei învingători ai celui De-al Doilea Război Mondial, respectiv SUA, Marea Britanie și Uniunea Sovietică.

⁷ *Case concerning military and paramilitary activities in and against Nicaragua*, 27 June 1986, ICJ Reports 1986, paragraf 176, pp. 94 - 95, disponibil la <https://www.icj-cij.org/public/files/case-related/70/070-19860627-JUD-01-00-EN.pdf>, accesat la 21.02.2023.

⁸ Alexandru-Liviu Lascu, *Crima de agresiune - Un updating sau un upgrading necesar*, Revista Universul Juridic nr. 2, februarie 2016, p. 129.

Marea Britanie urmărea să-și mențină influența la nivelul coloniilor, SUA dorea să se asigure că Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (URSS) se va implica în războiul din Pacific, în timp ce Uniunea Sovietică avea drept interes să-și consolideze poziția în teritoriile cucerite, în special în Polonia și să-și extindă sfera de influență în zona Asiei.

De asemenea, principala condiție pentru care Rusia a acceptat să facă parte din ONU a vizat dobândirea dreptului de veto de către membrii permanenți, incluzând ulterior Franța și China, astfel încât cei cinci să poată deține un control extins pe plan mondial. Numeroase critici au fost aduse cu privire la deciziile adoptate la Yalta, pe motiv că Roosevelt ar fi lăsat partea de est a Europei și nord-estul Asiei sub sfera de influență politică a URSS, aspect care a fost asimilat unui act de trădare.⁹

Introducerea dreptului de veto în Carta ONU a determinat crearea unei inegalități între state, deoarece a permis membrilor permanenți să blocheze adoptarea oricăror rezoluții, inclusiv pe acelea care i-ar putea viza, plasându-i astfel deasupra dispozițiilor Cartei prin beneficierea de imunitate împotriva măsurilor ce ar putea fi adoptate împotriva lor.

De asemenea, inegalitatea se manifestă și din prisma capacității restrânse a statelor de a susține operațiile militare autorizate de Consiliu, cât și prin raportare la contribuțiile lor financiare, care au făcut din membrii permanenți principalii donatori de fonduri ai Organizației.

Modalitatea de alegere a membrilor ONU reprezintă o altă formă de inegalitate, întrucât Adunarea Generală trebuie să decidă cu o majoritate de două treimi dacă un stat este admis, după ce obține propunerea Consiliului de Securitate, adică fără ca vreunul din membrii permanenți să se fi opus prin dreptul de veto. Prin urmare, Adunarea Generală nu va putea decide fără recomandarea Consiliului de Securitate.¹⁰

Dacă aceste condiții ar fi îndeplinite cu strictețe, ele ar putea permite excluderea anumitor membri care nu respectă prevederile Cartei, potrivit art. 6. Însă, niciunul din membrii permanenți nu va accepta vreodată ca o astfel de măsură să fie adoptată împotriva lor. Dacă acceptarea unor state ca

⁹ Office of the Historian, *The Yalta Conference, 1945*, disponibil la <https://history.state.gov/milestones/1937-1945/yalta-conf>, accesat la 21.02.2023.

¹⁰ Carta ONU, art. 4, disponibil la <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/19362>, accesat la 22.02.2023.

membre ONU a fost amânată o anumită perioadă, acest lucru s-a produs din motive care vizează interesele politice, fără legătură cu condițiile de aderare stipulate în Cartă, iar niciun membru nu a fost vreodată exclus, deși există state ale căror acțiuni sunt denunțate de ONU, dar și de celelalte organizații internaționale, cum este cazul Rusiei ca urmare a declanșării conflictului din Ucraina.

Ținând seama de faptul că o parte dintre membrii permanenți reprezintă unele dintre marile puteri economice, la nivel mondial, deciziile acestora influențează soluționarea diferendelor. În acest sens, deși statele membre ONU care nu au calitatea de membri permanenți nu își pot exercita dreptul de veto, se poate considera că au o influență politică și economică pe plan global care le-ar putea califica drept membri ai Consiliului, precum Germania sau Japonia, care reprezintă unele dintre statele cu cea mai mare contribuție la bugetul ONU. De asemenea, Brazilia și India fac parte dintre statele care au contribuit cu cele mai multe trupe sub mandatul ONU pentru pace.

Deși contribuțiile financiare ale anumitor state au sporit în ultimii ani, acestea au o capacitate militară limitată, ceea ce le permite într-o măsură mai mică să participe la misiunile care vizează utilizarea forței armate.

În ceea ce privește reforma Consiliului de Securitate, în documentul final al Summit-ului ONU din anul 2005¹¹, s-a prevăzut necesitatea unei noi structuri a Consiliului, caracterizată printr-o reprezentare extinsă a membrilor săi, dar acesta nu cuprinde precizări exprese sau un anumit termen referitor la extinderea Consiliului de Securitate, având în vedere că nu s-a ajuns la un compromis în acest sens.

Numărul mare de state membre din cadrul Adunării Generale, imposibilitatea lor de a contribui financiar la bugetul ONU și de a participa cu trupe la operațiile ONU, reprezintă factori care îngreunează procesul de reformă al Consiliului.

Una dintre propuneri vizează intrarea în Consiliu, ca membri permanenți, a grupului G4 format din Brazilia, Germania, India și Japonia și

¹¹ Resolution adopted by the General Assembly A/RES/60/1/2005, pct. 153, disponibil la https://www.un.org/en/development/desa/population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_RES_60_1.pdf, accesat la 22.02.2023.

extinderea cu șase membri permanenți, respectiv doi din Africa, doi din Asia, unul din America latină și unul din Grupul vest-european, precum și cu patru noi membri aleși (câte un loc pentru Africa, Asia, America latină și Grupul Est European).¹² Însă, această propunere nu a reușit să obțină majoritatea de două treimi din voturile statelor membre ONU pentru adoptarea rezoluției, iar existența membrilor permanenți face imposibilă revizuirea Cartei.

Ulterior, au mai fost inițiate diferite propuneri prin care s-a încercat reformarea Consiliului de Securitate, dar fără a se ajunge la un compromis, urmând ca subiectul să fie dezbătut în continuare în ședințele din cadrul Adunării Generale.

Deși reglementarea dreptului de veto atrage numeroase dezavantaje, se poate considera că acesta prezintă și un avantaj prin faptul că împiedică oricare dintre membrii permanenți să obțină susținerea unui număr suficient de membri ai Consiliului pentru a încălca Carta, având în vedere că hotărârile sale se adoptă cu votul a nouă membri, potrivit art. 27 din Cartă.

Astfel, dreptul de veto permite blocarea adoptării unei decizii contrare legii, fiind un mijloc pentru Consiliu de a se controla pe el însuși, pentru a evita orice confruntare militară directă a membrilor permanenți.¹³

Războiul declanșat de Rusia în Ucraina, în anul 2022, a ridicat, încă o dată, problema renunțării la dreptul de veto și reformării Consiliului de Securitate al ONU. Însă, sancționarea Rusiei prin excluderea ei din cadrul Consiliului presupune o procedură complicată, care se lovește de o serie de neconcordanțe de ordin legislativ, dar și de interesele politice ale celorlalți membri permanenți, cu precădere ale SUA.

Cu toate că încălcă drepturile la autodeterminare și integritate teritorială ale unui stat suveran, Rusia dorește menținerea Ucrainei în sfera sa de influență mai ales pentru a preveni aderarea Ucrainei la NATO sau aprofundarea relațiilor cu Uniunea Europeană (UE).

Excluderea Rusiei din Consiliul de Securitate este o sancțiune permisă de Carta ONU, conform art. 6, însă este un deziderat greu de obținut, având în vedere că deciziile Consiliului trebuie aprobate de cel puțin nouă

¹² Reforma Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, disponibil la <https://www.mae.ro/node/1589>, accesat la 23.02.2023.

¹³ Serge Sur, *Relații internaționale*, Ediția a 7-a revizuită, Editura C.H.Beck, București, 2021, p.435.

membri, dar pot fi respinse dacă numai unul dintre membrii permanenți își exercită dreptul de veto. În acest caz, este imposibil ca Rusia să-și exprime votul împotriva propriilor sale interese.

Prin excepție, în situația în care ar putea fi înlăturată din Consiliu, Rusia și-ar păstra statutul în Adunarea Generală, iar excluderea membrilor din cadrul acesteia poate fi decisă cu o majoritate de două treimi din numărul membrilor prezenți și votați, potrivit art. 18 alin. (2) din Cartă, situație care este greu de conceput că poate fi pusă în practică, având în vedere diversitatea statelor din cadrul Adunării și imposibilitatea întrunirii unei unanimități în acest sens, determinată de interesele politice contrare.

În cazul în care s-ar încerca revizuirea Cartei pentru înlăturarea Rusiei din cadrul Consiliului, procesul ar fi blocat de refuzul membrilor permanenți de a ratifica modificările, deoarece potrivit art. 108, amendamentele intră în vigoare dacă sunt adoptate cu o majoritate de două treimi din membrii Adunării Generale și ratificate de două treimi din Membrii Națiunilor Unite, inclusiv de toți membrii permanenți ai Consiliului de Securitate.

Prin urmare, o soluție concretă pentru împiedicarea Rusiei de a-și impune deciziile la nivelul ONU nu poate fi adoptată în prezent, poate doar în cazul în care Carta ar fi abrogată în totalitate și înlocuită cu un alt act normativ, în cuprinsul căruia să se prevadă că deciziile vor fi adoptate numai în cadrul Adunării Generale.

Odată cu înlocuirea Cartei, noul act normativ nu ar trebui să mai prevadă exercitarea dreptului de veto, fiind necesară și inserarea unei dispoziții în cuprinsul său care să reglementeze expres interdicția, pentru statele care sunt parte într-un diferend declanșat de ele, de a nu-și putea exercita în nicio situație dreptul de vot.

Totodată, pentru crearea unei egalități între state în adoptarea deciziilor, una dintre modificări ar trebui să vizeze și înlăturarea distincției dintre membrii permanenți și cei nepermanenți, realizându-se astfel o reformă completă a Consiliului de Securitate, prin înlăturarea monopolului său, caz în care rezoluțiile Adunării Generale ar trebui să capete forță juridică obligatorie, fără a mai fi limitate la simple recomandări.

În plus, admiterea statelor în cadrul ONU nu ar mai trebui să aibă la bază criteriile referitoare la capacitățile lor militare pentru menținerea păcii și securității internaționale, întrucât acesta este unul dintre criteriile ce sunt

analizate pentru aderarea la Alianța Nord Atlantică (NATO). Trebuie avut în vedere faptul că rolul ONU este acela de a desfășura operații de menținere și restabilire a păcii sau de reabilitare post-conflict.

Deși ONU poate autoriza, prin intermediul Consiliului de Securitate în temeiul art. 42 din Cartă, utilizarea forței militare pentru aplanarea unui diferend, organizația nu dispune de capacități militare pentru ca acesta să fie considerat un criteriu de admitere a statelor membre, forțele armate aparținând statelor membre NATO.

În ceea ce privește poziția României față de reforma Consiliului de Securitate, țara noastră a susținut creșterea numărului de membri în Consiliu și acordarea unui loc suplimentar de membru nepermanent Grupului est-european.

De asemenea, România a sprijinit propunerea ca Germania și Japonia să devină membre permanente în Consiliu, precum și demersurile statelor din Africa, Asia și America Latină de a fi mai bine reprezentate în acest organ.

Concluzii

Spre deosebire de Adunarea Generală, Consiliul de Securitate a fost conceput pentru a fi un organ operațional, care să adopte măsuri coercitive ce pot implica utilizarea forței armate prin intermediul celor cinci membri permanenți. Însă, competența sa în ceea ce privește desfășurarea operațiilor militare sub egida ONU este limitată la cele de menținere sau restabilire a păcii și securității internaționale.

Cu toate acestea, operațiile de menținere a păcii i-au permis să intervină într-un mod non-coercitiv în diferite domenii, precum cele care vizează buna guvernare, dreptul umanitar și reconstrucția statelor afectate de crize.

Lipsa acordului dintre membrii permanenți în adoptarea deciziilor de natură politică sau a celor referitoare la intervențiile militare, a determinat ONU și implicit Consiliul, să-și reorienteze atenția asupra operațiilor de pace.

Având în vedere dificultățile existente pentru revizuirea Cartei, o soluție provizorie, ce ar putea fi aplicată în viitor pentru evitarea utilizării excesive a dreptului de veto și pentru reformarea Consiliului, ar putea consta în distribuirea competențelor referitoare la adoptarea deciziilor între

acesta și Adunarea Generală pentru problemele de natură politică, în calitate de organ ce are ca reprezentanți toate statele membre ONU, astfel încât fiecare stat să își poată exprima punctul de vedere asupra problemelor de securitate internațională, urmărindu-se astfel renunțarea definitivă la dreptul de veto.

BIBLIOGRAFIE

Surse de autor

- CLOȘCĂ I., SUCEAVĂ I., *Tratat de drepturile omului*, Editura Europa Nova, București 1995;
- LASCU A.L., *Crima de agresiune-Un updating sau un upgrading necesar*, Revista Universul Juridic nr. 2, februarie 2016;
- LUNGU M.D., *Rolul organizațiilor internaționale în soluționarea pașnică a diferendelor internaționale*, Editura Universul Juridic, București, 2010;
- MINCULETE G., RĂPAN D., „Approaches on Current Risks and Threats to the International Security Environment”, Science and Military (Vol. 7) 2012, nr. 2, p. 14.
- SUR S., *Relații internaționale*, Ediția a 7-a revizuită, Editura C.H.Beck, București, 2021;

Surse Web

- Carta Organizației Națiunilor Unite, text disponibil la <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/19362>;
- Case concerning military and paramilitary activities in and against Nicaragua*, 27 June 1986, ICJ Reports 1986, parag. 176, pp. 94-95, text disponibil la <https://www.icj-cij.org/public/files/case-related/70/070-19860627-JUD-01-00-EN.pdf>;
- ICJ Report, Accordance with international law of the unilateral declaration of independence in respect of Kosovo, advisory opinion of 22 July 2010, text disponibil la <https://www.icj-cij.org/public/files/case-related/141/141-20100722-ADV-01-00-EN.pdf>;

- Office of the Historian, *The Yalta Conference, 1945*, text disponibil la <https://history.state.gov/milestones/1937-1945/yalta-conf>;
- Resolution adopted by the General Assembly A/RES/60/1/2005, pct. 153, text disponibil la https://www.un.org/en/development/desa/-population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_RES_60_1.pdf;
- Reforma Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, disponibil la <https://www.mae.ro/node/1589>;
- The Covenant of the League of Nations, 1924, text disponibil online la https://avalon.law.yale.edu/20th_century/leagcov.asp;
- United Nations Resolution S/RES/1244 (1999), disponibil la <https://unmik.unmissions.org/united-nations-resolution-1244>.

